

sygn. akt: I C 2848/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Tęcza – Paciorek

Protokolant: Anna Dymarska

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2015 r. w Wałbrzychu

na rozprawie

sprawy z powództwa D. T.

przeciwko (...) SA V. (...) w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) SA V. (...) w W. na rzecz powódki D. T. kwotę 25.322,09 zł (dwadzieścia pięć tysięcy trzysta dwadzieścia dwa złote i dziewięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 lutego 2012 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej (...) SA V. (...) w W. na rzecz powódki D. T. kwotę 4.671,28 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powódka D. T., po sprecyzowaniu pozwu, ostatecznie wniosła o zasądzenie od strony pozwanej (...) SA V. (...) w W. kwoty 26.790,12 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 lutego 2013 r. do dnia zapłaty, a także kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniosła, że w dniu 14 grudnia 2011 r. doszło do zdarzenia drogowego, w którym uczestniczyła powódka, a którego sprawcą był A. G., posiadający polisę ubezpieczenia OC u strony pozwanej. W wyniku zdarzenia samochód powódki uległ uszkodzeniu. Szkoda została zgłoszona u strony pozwanej, która ostatecznie wypłaciła powódce kwotę odszkodowania w wysokości 5.864,97 zł. Ponadto w trakcie trwania postępowania likwidacyjnego, powódka korzystała z pojazdu zastępczego, za którego łączny koszt wynajmu wyniósł 17.220 zł, a strona pozwana uznała roszczenie w tym zakresie do kwoty 3.444 zł i w takiej wysokości wypłaciła odszkodowanie. Powódka nie zgodziła się z wysokościami wypłaconych odszkodowań. Ponadto zleciła rzeczoznawcy wycenę naprawy jej samochodu, który wskazał na kwotę 18.491,64 zł, a wynagrodzenie za sporządzenie opinii wyniosło 387,45 zł i tę kwotę powódka uiszczyła rzeczoznawcy. Po skierowaniu do strony pozwanej wezwań do zapłaty, (...) SA V. (...) w W. ostatecznie stwierdziła brak podstaw do wypłaty wyższego odszkodowania.

W odpowiedzi na pozew, strona pozwana (...) SA V. (...) w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona pozwana podniosła, że za bezsporną okoliczność uznaje to, że samochód powódki uległ uszkodzeniu w wyniku zdarzenia z dnia 14 grudnia 2011 r. Również przyznała, że sprawca szkody był ubezpieczony u strony pozwanej. Jednak zdaniem strony powodowej przyznane powódce odszkodowanie za uszkodzenie pojazdu i najem samochodu zastępczego w łącznej kwocie 9.308,97 zł jest wystarczające do pokrycia szkody. Nadto strona pozwana zarzuciła, że powódka nie wykazała zasadności swego roszczenia, a kalkulacja przedstawiona przez nią jest zawyżona i nie może stanowić dowodu na wysokość kosztów naprawy pojazdu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pojazd marki J. (...), o nr rej. (...), stanowiący własność D. T., w dniu 14 grudnia 2011 r. uczestniczył w kolizji drogowej, której sprawca posiadał ubezpieczenie OC u strony pozwanej. W wyniku kolizji samochód D. T. uległ uszkodzeniu.

Powódka dokonała zgłoszenia szkody w dniu 15 grudnia 2011 r.

niesporne

D. T., w dniu 30 grudnia 2011 r. zleciła wykonanie kosztorysu naprawy mgr inż. T. G., który wycenił wartość naprawy pojazdu na kwotę 18.491,64 zł. Koszt wykonania opinii to kwota 387,45 zł, którą poniosła powódka.

dowód: kosztorys z dnia 30.12.2011 r., k. 11 – 30

faktura VAT z dnia 02.01.2012 r., k. 34

W dniu 10 stycznia 2012 r. przyznano D. T. odszkodowanie w wysokości 5.864,96 zł.

dowód: pismo z dnia 10.01.2012 r., k. 9

akta szkodowe nr 416925/2, k. 185

przesłuchanie powódki D. T., k. 262

W okresie od dnia 15 grudnia 2011 r. do dnia 18 stycznia 2012 r. D. T. w związku z uszkodzeniem jej samochodu marki J. (...) i niemożnością korzystania z niego, wynajęła samochód zastępczy marki A. (...)(...), za kwotę 400 zł dziennie. Łączny koszt wynajmu samochodu za cały okres wyniósł 17.220 zł. Całość kwoty została ostatecznie zapłacona w dniu 26 maja 2015 r. przez powódkę.

dowód: faktura VAT z dnia 25.01.2012 r., k. 38

umowa najmu samochodu z dnia 15.12.2011 r., k. 40 – 41

dowód wpłaty z dnia 26.05.2015 r., k. 259

przesłuchanie powódki D. T., k. 262

Powódka wykorzystywała samochód zastępczy do realizowania zadań życia codziennego, jakie przed uszkodzeniem samochodu na co dzień wykonywała. D. T. odwoziła oraz przywoziła dzieci do szkoły i przedszkola, na treningi, zajęcia dodatkowe (trzy razy w tygodniu), jeździła na zakupy, zawoziła swojego ojca do lekarzy (od stycznia codziennie), wyjeżdżała z rodziną na wycieczki i wyjazdy weekendowe. Po rezygnacji z wynajmowania samochodu zastępczego, do momentu zakupu nowego samochodu, powódka pożyczala samochody od członków swojej rodziny.

Mąż powódki nie posiadał własnego samochodu. Natomiast uszkodzony samochód marki J. (...) był jedynym samochodem powódki.

Samochód zastępczy marki A. (...)(...) był o podobnym standardzie jak samochód marki J. (...).

dowód: przesłuchanie powódki D. T., k. 262

W dniu 27 kwietnia 2012 r. strona pozwana wypłaciła powódce kwotę 3.444 zł tytułem odszkodowania za wynajem samochodu zastępczego, odmawiając wypłaty żądanych kwot w pozostałym zakresie.

dowód: akta szkodowe nr 416925/2, k. 185

Powódka, pismem z dnia 27 stycznia 2012 r. wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 30.234,12 zł tytułem należnego odszkodowania.

W odpowiedzi na powyższe strona pozwana w piśmie z dnia 13 lutego 2012 r. odmówiła wypłaty większego odszkodowania od przyznanego. Jednocześnie wskazano, że istnieje możliwość zawarcia ugody poprzez wypłacenie łącznej kwoty odszkodowania za naprawę samochodu w wysokości 9.500 zł.

Powódka nie wyraziła zgody na zawarcie ugody na warunkach przedstawionych przez stronę pozwaną.

W kolejnych pismach strony podtrzymywały swoje stanowiska.

dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 27.01.2012 r., k. 31 – 33

pismo z dnia 13.02.2012 r., k. 42 – 46

pismo z dnia 27.02.2012 r., k. 47 – 49

pismo z dnia 20.06.2012 r., k. 50

pismo z dnia 01.08.2012 r., k. 51 – 52

pismo z dnia 15.11.2012 r., k. 54

W dniu 11 lipca 2012 r. powódka sprzedała samochód marki J. (...) za kwotę 15.500 zł.

dowód: umowa sprzedaży samochodu z dnia 11.07.2012 r., k. 53

Koszt naprawy pojazdu marki J. (...), stanowiącego własność powódki, po kolizji drogowej z dnia 14 grudnia 2011 r., po wykonaniu której pojazd zostałby doprowadzony do takiego stanu, w jakim znajdował się przed zdarzeniem, wynosi 17.023,61 zł brutto. Koszt naprawy został wyliczony przy uwzględnieniu użycia technologii przewidzianej przez producenta samochodu z użyciem części zamiennych zalecanych przez producenta tej klasy samochodu oraz zastosowania średniej stawki roboczogodziny mającej zastosowanie w rozliczeniu kosztów napraw samochodowych w obrębie zamieszkania powódki.

dowód : opinia biegłego sądowego Z. U., k. 210 – 227

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Niespornymi w sprawie były odpowiedzialność strony pozwanej za szkodę, jaką poniosła powódka na skutek zdarzenia z dnia 14 grudnia 2011 r., a także fakt przyznania odszkodowania powódce w łącznej kwocie 9.308,96 zł, tj. za naprawę samochodu w kwocie 5.864,96 zł oraz za najem samochodu zastępczego w kwocie 3.444 zł.

Strona pozwana kwestionowała wycenę naprawy samochodu marki J. (...) sporządzoną na zlecenie powódki, zarzucając jej wadliwość w postaci znacznego zawyżenia cen. Z uwagi na powyższe koniecznym stało się przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej na okoliczność ustalenia

zakresu uszkodzeń pojazdu i kosztów niezbędnych do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji. Ponadto strona pozwana kwestionowała konieczność użytkowania przez tak długi czas samochodu zastępczego przez powódkę.

Biegły sądowy w swojej opinii dokonał wyliczenia wysokości szkody, uwzględniając ceny jednostkowe wynikające bezpośrednio z systemu opracowania kalkulacji (...), na kwotę łączną 17.023,61 zł brutto. Biegły wyjaśnił również, że wysokość naprawy w powyższej kwocie został uwzględniony przy zastosowaniu cen obowiązujących w obrębie zamieszkania powódki, a części, które miały być użyte do naprawy pojazdu były częściami zamiennymi, które rekomenduje producent samochodów J. (...).

Strona pozwana nie wniosła zastrzeżeń do sporządzonej opinii. Również takowych zastrzeżeń nie wniosła powódka. W ocenie Sądu, dokonane przez biegłego wyliczenia uznaje się za prawidłowe, samą zaś opinię za rzetelną i spójną i jako taką stanowiącą podstawę do dokonania przez Sąd ustaleń faktycznych.

Zgodnie z art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, co w przypadku odszkodowania za uszkodzony podczas kolizji drogowej pojazd oznacza wypłacenie takiej kwoty, która - przy założeniu, że naprawa pojazdu jest ekonomicznie opłacalna - pozwoli na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia. Zdaniem Sądu całkowicie bezpodstawną była wycena naprawy pojazdu dokonana przez stronę pozwaną. Oczywistym jest - zdaniem Sądu - fakt i jego stwierdzenie nie wymaga nawet wiadomości specjalnych, że przy naprawie należy stosować części oryginalne, gdyż zastosowanie części nieoryginalnych nie pozwoli w żadnej mierze na przywrócenie pojazdowi stanu sprzed wypadku, bowiem spowoduje automatyczną utratę wartości samochodu przy jego odsprzedaży. Jedynym wyjątkiem od tej zasady może być zastosowanie części zamiennych li tylko w sytuacji, gdy takie rekomenduje sam producent jak miało to miejsce w niniejszej sprawie.

Wobec powyższego Sąd uznał, że roszczenie powódki jest uzasadnione w części dotyczącej zasądzenia kwoty za naprawę samochodu, ale w kwocie wynikającej z opinii biegłego sądowego, która nota bene nie różniła się tak bardzo od wyceny dokonanej przez rzeczoznawcę wybranego przez powódkę do sporządzenia prywatnej opinii. Bowiem w prywatnej opinii rzeczoznawca wycenił wartość naprawy auta na kwotę 18.491,64 zł, a biegły sądowy na kwotę 17.023,61 zł. Ostatecznie zatem Sąd, wobec twierdzeń strony pozwanej na temat nierzetelności opinii prywatnej i mając za podstawę opinię sporządzoną przez biegłego sądowego zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki odszkodowanie za naprawę samochodu w wysokości wyliczonej przez biegłego sądowego, przy uwzględnieniu już wypłaconego odszkodowania.

Podstawą orzeczenia w powyższym zakresie stała się norma art. 805 § 1 i 2 pkt 1 k.c., która stanowi, że przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Natomiast świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie przy ubezpieczeniu majątkowym - określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Ponadto, mając na uwadze powyższe regulacje, Sąd uwzględnił w całości żądanie powódki dotyczące wypłaty odszkodowania za wynajem samochodu zastępczego. Strona pozwana uznała bowiem roszczenie w powyższym zakresie tylko do kwoty 3.444 zł i w takiej wysokości w postępowaniu likwidacyjnym wypłaciła odszkodowanie. Natomiast powódka poniosła koszt wynajmu samochodu zastępczego na kwotę 17.220 zł. W ocenie Sądu powódka miała prawo domagać się od strony pozwanej wypłaty odszkodowania za najem samochodu zastępczego w pełnej wysokości. Jeżeli bowiem samochód uszkodzony w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 14 grudnia 2011 r. mógł zostać naprawiony, to powódka mogła żądać od zakładu ubezpieczeń naprawienia tej szkody, a także zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego poniesionych w okresie naprawy samochodu. Samochód marki J. (...) niewątpliwie mógł zostać naprawiony, co jednak nie zostało uczynione poprzez to, że powódka nie posiadała środków na jego naprawę, a strona pozwana nie godziła się na wypłatę wyższego odszkodowania od przyznanego. To spowodowało, że powódka była zmuszona do wynajęcia samochodu zastępczego na dłuższy czas, aby móc realizować czynności życia codziennego, które również wykonywała przed zdarzeniem drogowym z dnia 14 grudnia 2011 r. Jednocześnie powódka

w swych wiarygodnych zeznaniach podała jak wyglądał jej zwykły dzień zarówno przed zdarzeniem, jak i po oraz w jakim celu potrzebowała samochodu zastępczego. Przy czym wskazać należy, że nieuzasadnione jest dyskredytowanie przez stronę pozwaną powódki z uwagi na to, że jest ona osobą bezrobotną. Nie oznacza to bowiem automatycznie, że taka osoba powinna się poruszać tylko komunikacją publiczną oraz że jej ewentualne codzienne zajęcia nie wymagają korzystania z samochodu. Również nie może umknąć uwadze, że powódka prowadzi dom i zajmuje się na co dzień dziećmi. Odwozi i przywozi je ze szkoły, czy też przedszkola, na zajęcia dodatkowe lub treningi, robi zakupy oraz pomagała w czasie zarówno przed zdarzeniem, jak i po dniu 14 grudnia 2011 r. swojemu ciężko choremu ojcu, którego wozila praktycznie codziennie do lekarzy lub na zabiegi. Oczekiwane zatem od powódki, że po zdarzeniu drogowym zrezygnuje z powyższych czynności, wobec braku sprawnego samochodu, byłoby nienormalne, zwłaszcza że do kolizji doszło nie z jej winy. Ponadto należy mieć na uwadze, że powódka i tak korzystała z samochodu do dnia 18 stycznia 2012 r., a po tym czasie zrezygnowała z najmu wskutek rosnących kosztów i starała się pożyczać samochody od członków rodziny, co stanowiło dla niej znaczne utrudnienie. Również nie powinno umknąć uwadze to, że powódka dokonała najmu samochodu o podobnym standardzie do posiadanego, a zatem jej celem nie było mnożenie kosztów najmu samochodu zastępczego, a jedynie zniwelowanie skutków doznanej szkody.

Również zdaniem Sądu uzasadnione było w niniejszym procesie dochodzenie przez powódkę zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej opinii rzeczoznawcy. Powódka bowiem miała prawo zasięgnąć informacji dotyczących wysokości doznanej szkody, ale posiadać wiedzę, czy wypłacone jej przez stronę pozwaną odszkodowanie jest adekwatne do rozmiarów szkody. Zatem wykonanie ekspertyzy pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z zaistniałym zdarzeniem drogowym, a więc tym samym wchodzi w skład odszkodowania. Zdaniem Sądu wykonanie takiej opinii było konieczne i uzasadnione, dla wykazania przez powódkę faktycznie poniesionej szkody, w momencie, gdy ubezpieczyciel odmawiał wypłaty wyższego odszkodowania.

Uwzględnieniu podlegało również powództwo w zakresie roszczenia odsetkowego na podstawie art. 481 k.c. Skoro bowiem powódka dokonała zgłoszenia szkody niezwłocznie po zdarzeniu, a strona pozwana ostatecznie odmówiła wypłaty większego odszkodowania w dniu 13 lutego 2012 r., to od tej daty strona pozwana popadła w zwłokę.

Sąd zatem mając na uwadze, że koszt naprawy samochodu powódki, zgodnie z opinią biegłego wynosił 17.023,61 zł, wynajmu samochodu – 17.220 zł, a opinii rzeczoznawcy 387,45 zł, zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki odszkodowanie w powyższych wysokościach przy uwzględnieniu wypłaconej jej łącznie kwoty 9.308,96 zł. Powinna zatem powódce zostać wypłacona jeszcze łącznie kwota 25.322,09 zł i taką też Sąd w pkt I wyroku zasądził wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 lutego 2012 r. do dnia zapłaty.

W pozostałym natomiast zakresie Sąd powództwo oddalił, a więc oddalone zostało w nieznacznej części żądanie wypłaty odszkodowania za naprawę samochodu.

Sąd oddalił również w toku procesu dowód z oświadczeń powódki, z uwagi na to, że dowód ten zmierzał do zastąpienia zeznań powódki pisemnymi oświadczeniami, co z uwagi na zasadę bezpośredniości jest niedopuszczalne. Sąd pominął też dowód z przesłuchania strony pozwanej za pośrednictwem umocowanego przedstawiciela, wobec jej niestawiennictwa na rozprawie, pomimo prawidłowego wezwania, pod rygorem pominięcia dowodu z jej przesłuchania.

Wobec powyższego orzeczono jak w pkt I i II sentencji wyroku.

Za podstawę orzeczenia o kosztach Sąd przyjął normę art. 100 k.p.c., obciążając nimi stronę pozwaną, która proces niemalże w całości przegrała. Sąd przy tym uwzględnił fakt, że powódka nieznacznie przegrała niniejszy proces. Na koszty procesu składają się nie tylko koszty zastępstwa procesowego, ale również opłata od pozwu uiszczona przez powódkę (w kwocie 1.340 zł) oraz zaliczka na wynagrodzenie biegłego również uiszczona przez powódkę (w kwocie 1.000 zł, z czego kwota 85,72 zł ma być powódce zwrócona tytułem niewykorzystanej zaliczki, gdyż wynagrodzenie biegłego sądowego wyniosło 914,28 zł). Wysokość przyjętej stawki zastępstwa procesowego pełnomocnika powoda znajduje uzasadnienie w § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat

za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163 z dnia 3 października 2002 r., poz. 1348).